01 NEHEMIA ČTVRTLETNÍK 2020

nehemia

NehemiaInfo

SEVERNÍ KOREA Pekárna
ČÍNA Bible a pronásledování
ETIOPIE Vzdělávání dětí
ŘECKO Zodpovědnost za ztracené životy
TANZANIE Mezi Masaji

Přinášíme změnu do lidských životů.

Další kurz Kairos v lednu 2020 v Olomouci.
Více na www.kurzkairos.cz

Obsah

3 **Pekárna v Severní Koreji**

4 Čína
Bible a pronásledování

5 Čína
Humanitární pracovníci v Číně

6 Řecko
Odpovědnost za ztracené životy

8 Řecko
P. Vašát, V. Hasoňová

9 Afrika
Evangelisté

10 Etiopie
Vzdělávání dětí - Kofele, Jimma

11 Etiopie
Kozí projekt - pomoc ženám

12 Tanzanie
Mezi Masaji

13 Čína
Vodovod

15 Tanzanie
Poprvé v Africe

Modlitby a štědrost

Stále více ve mně rezonuje fakt, že lidé, kteří se rozhodli podporovat misionáře, jsou stejně důležití jako misionáři samotní. Když jsme byli loni na podzim v Africe navštívit naše projekty, a v zemi začali vzbouřenci bezhlavě zabíjet lidi kolem sebe, byla pro nás velkou oporou skutečnost, že se za nás lidé doma modlí, a kdykoliv nastala nenadálá situace, měli jsme komu napsat: Prosím, modlete se. A Bůh nás všechny vyslyšel! O to více potřebují naše modlitby misionáři, kteří jsou na misijním poli dlouhodobě. Potřebují, aby jim někdo neustále kryl záda a pozvedal jejich ruce. I apoštol Pavel stále naléhal: „Bratři, modlete se za nás.“ S. Chadwick kdysi řekl: „Ďáblovým zájmem je odvést křesťany od modlitby. Nemá strach ze studií bez modliteb, z práce bez modliteb či náboženství bez modliteb. Směje se naší dřině, posmívá se naší moudrosti, ale třese se, když se modlíme!“

Další nedílnou součástí naší podpory jsou finance. A čím dál víc jsem přesvědčena, že tak, jak Bohu hoří srdce pro ztracené, tak horlí po tom, abychom byli do misijního plánu zapojeni všichni. Tedy - někteří vycházejí (misionáři), druzí se modlí a podporují je finančně.

Nedávno jsem četla zdrcující statistiky v knize Pošli a pomáhej, které hovoří o tom, že Američané utratí za žvýkačky stejné množství peněz, jako věnují na misii. A Češi za jeden den na svátek svatého Valentýna utratí více než 6 miliard korun, aby druhým řekli: „Miluji tě!“. A jen za domácí mazlíčky utratíme v ČR ročně více než 12 miliard korun. V porovnání roční příjem na misii Nehemie za rok 2019 byl zhruba 10 milionů.

Nechci tím říct, že bychom byli lakomí, nicméně ve štědrosti na misii máme v rámci ČR velké rezervy. Přitom uvážíme-li fakt, že záchrana lidí, kteří ještě evangelium neslyšeli, je v Božím srdci velkou prioritou, tudíž by měla být i naší součástí. Je tedy na nás zhodnotit, kam naše prostředky putují a do čeho nejvíce investujeme. Jestli to, čím nás Bůh obdařil, si necháváme jen pro sebe, nebo se naopak stáváme nástroji, skrze které proudí požehnání dál.

Mnoho lidí si na začátku nového roku stanoví různá předsevzetí, prosím, zkusme i my zvážit, zda pro nás není příhodná doba, tedy Kairos, abychom se více modlili za misionáře a ztracené a zda Bůh nechce, abychom zdvojnásobili naše dary na misii. Příležitostí jistě bude spousta i v letošním roce.

A na závěr opět slova apoštola Pavla: „Velmi jsem se v Pánu zaradoval, že již zase rozkvetla vaše péče o mne. Vím, vždycky jste na to mysleli, jen jste neměli příležitost.“ Fp 4,10

Za NF Nehemia
Miroslava Cásková

Pekárna v Severní Koreji

Daniel Hoffer

Děkuji všem, kteří ať už pravidelně či jednorázovou částkou podporují naší práci v Severní Koreji. V dnešní době, kdy se situace v zemi opět zhoršila, jsme vděční za každou korunu, která dětem v Severní Koreji přináší změnu a lepší život.

Současná situace v Severní Koreji připomíná devadesátá léta, kdy země trpěla velkým hladomorem a stovky tisíc lidí tehdy neměly co jíst. Nyní však hrozí podobný hladomor, způsobený špatnou sklizní v roce 2019 v důsledku přírodních katastrof, jako jsou sucho a povodeň. Probíhající embargo navíc v zemi způsobuje problémy.

Jaká je tedy dnešní situace? Nyní je v zemi 11 milionů podvyživených lidí (45,8%) a 19,8 miliónu lidí, kteří mají pouze jednodruhovou stravu (80%). Sklizeň byla v roce 2019 o 11% nižší než v předchozím roce. V roce 2019 tedy chybí 1,4 milionu tun potravin.

V Severní Koreji je špatně rozvinuté zemědělství, nedostatečný přísun pitné vody a nedostatečná zdravotní péče. Nemoci typu TB jsou na vzestupu a navíc embargo ztěžuje nutně potřebný dovoz surovin.

Kvůli špatné situaci se zásobováním a absencí většiny Číňanů, kteří do země v posledních letech investovali, je naše práce ceněna více než kdy jindy. Dalším důležitým pilířem je továrna na hnojiva, která je v rámci nového řízení také dobře vyvinutá a soběstačná.

Děkujeme také AC Varnsdorf za vánoční akce, kterými podpořili práci v Severní Koreji.

V současné době je 14 000 chlebů a 20 000 hrníčků sójového mléka (11 000 zajišťuje švýcarská AVC spolu s českou Nehemií) distribuováno 5 dní v týdnu v 68 školkách, mateřských školách a základních školách.

Všechny projekty dosud běží dobře. Dodávky základních surovin, jako je mouka, cukr, máslo atd., jsou dodávány výhradně z Ruska. Čína se striktně drží embarga.

V Onsongu je v provozu 1 pekárna + 1 továrna na sójové mléko pro 3 000 dětí. V Sonbongu je v provozu 1 pekárna s kapacitou 5 000 chlebů a 1 továrna na sójové mléko pro 5 000 dětí. V Rasonu je pekárna pro 3 000 chlebů a továrnu na sójové mléko pro 3 000 dětí podporuje Norsko.

Díky, že v tom stojíte s námi!

Za 130 korun je pokryta strava jednoho dítěte na celý měsíc v podobě jednoho bochníku chleba a hrnku sójového mléka. Pokud byste se také rádi připojili do pomoci dětem v S. Koreji, prosím, použijte č. ú. 1057340/2060, v. s. 1301.

Bible a pronásledování

Rozhovor o situaci v xx

V listopadu 2019 jsme měli možnost setkat se s člověkem, který žije v zemi již 20 let.

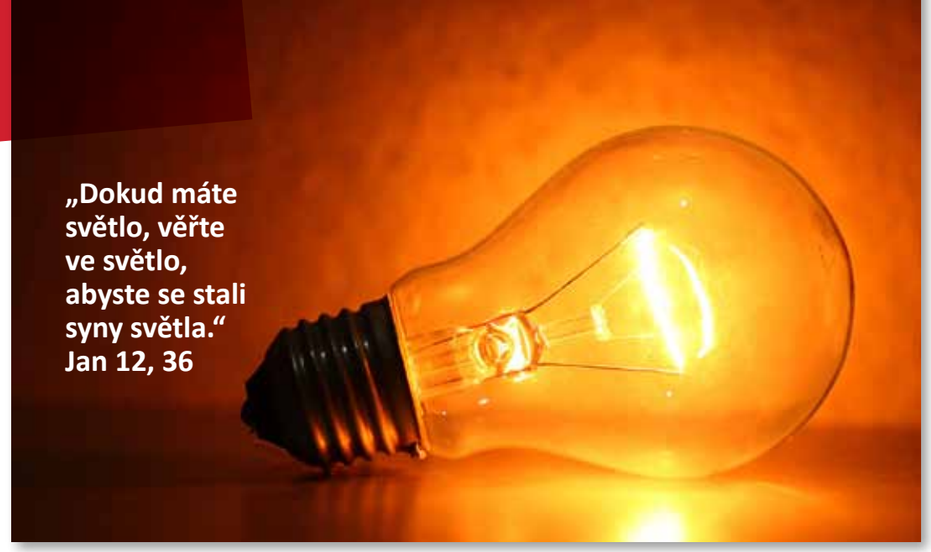

Pokud chcete číst všechny naše články, přihlaste se k odběru našeho časopisu na office@nehemia.cz a my vám jej budeme zasílat zdarma- buď na vaší poštovní adresu nebo prostřednictvím emailu online.

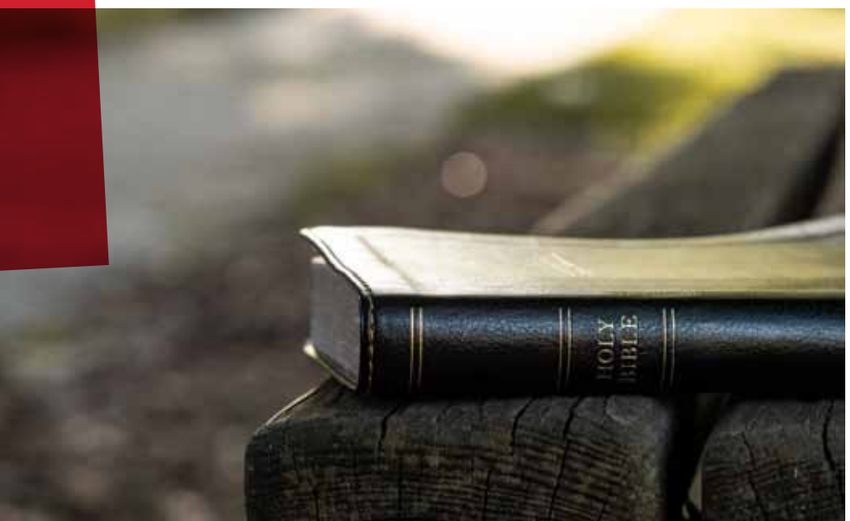

Humanitární pracovníci

Eugene Bach

Pracovníci, které jste v minulosti navštívili, dělají neuvěřitelně dobrou práci. Oblast, ve které působí, je vesměs muslimská a evangelium je možno sdílet pouze s dětmi. Mnoho dětí díky jejich službě přijalo Krista a nyní jsou součástí církve. Bohužel nemálo dětí zde nyní vyrůstá bez otců, bratrů a strýců, protože většina těchto muslimských mužů byla zapletena do prodeje drog, a tudíž skončila ve vězení, a jiní byli posláni do převýchovných táborů. Tyto informace jsou dokonce dostupné na internetu.

Tito pracovníci jsou pravděpodobně součástí jednoho z nejdůležitějších projektů, které máme. Potřebujeme více Biblí a více místních evangelistů, protože misionáři momentálně nemají šanci v takovýchto místech působit. Pro cizince jsou vydána velmi silná opatření a omezení včetně setkávání se s místními lidmi. Legální přístup asi žádný neexistuje. To znamená, že místní evangelisté mají v současnosti obrovský dopad na zdejší komunitu. A nejen jako evangelisté, ale i jako obyčejní lidé, kteří s laskavým přístupem pracují s dětmi v sirotčincích a školách, přinášejí změnu do celé společnosti a jsou tak neskutečným požehnáním pro děti vyrůstající bez otců. Naši pracovníci tedy sdílejí evangelium s dětmi, které mají nyní šanci vydat se jinou cestou než cestou svých otců. ■

Humanitární pracovníky můžete finančně podpořit darem na účet 1057340/2060, v. s. 1303.

Odpovědnost za ztracené životy

Ohlédnutí za Řeckem 2019

Janis Vasilopulos

Tak v tom zase lítám, pomyslel jsem si, když jsem naložil všechny potřebné věci do minivanu a vyrazil jednoho pátečního odpoledne po D1 s partou šesti lidí směr Řecko, kde jsme na jaře loňského roku započali novou práci mezi uprchlíky. Jste normální?! Do Řecka??! Mezi uprchlíky??! Autem???! A proč ne, odpovídám každému s ledovým klidem na tyto otázky. Jezdil jsem takto od svých sedmi let na prázdniny k babičce a měli jsme akorát Škodu 100, tak proč ne dnes, kdy jsou k dispozici v podstatě pohodlná a rychlá vozidla? Navíc nejhůře se cestuje jen u nás a od Břeclavi až k moři jedete po zbrusu nových dálnicích až do řecké Thessaloniki, která byla naší cílovou stanicí. A ty zážitky se skvělými lidmi na cestě? Ty jsou prostě k nezaplacení! Tedy celkem sedm lidí se rozhodlo vyrazit a strávit 8 dní mezi uprchlíky, kteří přicházejí z Turecka do řecké Soluně. Soluň se vlastně díky své velikosti a poloze stala takovým velkým azylovým místem a křižovatkou pro uprchlíky z mnoha zemí Blízkého východu. Na místních ulicích a v parcích najdete uprchlíky z Afghánistánu, Pákistánu, Sýrie, Íránu a mnoha dalších zemí, které procházejí válečnou, náboženskou či ekonomickou krizí. Někteří z nich se již domestikovali zde v Řecku a mají v Soluni malé krámky se vším možným, holičství, kavárny a restaurace, kolem kterých se množí další uprchlíci s baťůžky na zádech, toužící jít někam dál. Naším hlavním úkolem a náplní na této misi ale byla především služba a pomoc v křesťanském Centru péče o uprchlíky, které není financováno či jinak podporováno vládou nebo UNHCR, ale funguje na principu dobrovolnictví a dobrovolných darů věřících za podpory několika lokálních církví. Jak milé a pro mě tak povzbuzující, že to, co jsme plánovali vybudovat v Patrasu, se někomu podařilo v Soluni!

A jak to tedy celé probíhalo? Do Soluně jsme dorazili v sobotu po obědě, abychom mohli v neděli navštívit a povzbudit sourozence z Apostoliki Ekliseia Thessaloniki (řecká živá církev přibližně o stopadesáti lidech, což bylo pro mě po letech hledání velice milým překvapením), kterou navštěvuje koordinátorka dobrovolníků z Centra péče a kde nás také vřele přijali. V pondělí 28. října byl v Řecku svátek podobně jako u nás, takže jsme měli den volna, tedy pouze do odpoledne, protože navečer už probíhala hudební zkouška na úterní program. Někdo jej strávil návštěvou pláže a někdo se šel podívat do centra Soluně na řecké oslavy i s vojenskou přehlídkou... Tak to byl asi nějaký důležitý svátek, ale nám nic neříkal. A od úterý už začal kolotoč - program, nákupy potravin a dalších nezbytností pro uprchlíky, opět program, pracovní setkání s vedoucími z Centra, mezitím zkoušky chval, vaření na sobotní setkání s uprchlíky, a k tomu všemu večer po programu ještě návštěva další, tentokrát evangelické církve, kde chtěli zahrát naše chvály a slyšet o naší práci mezi uprchlíky. Měl jsem pocit, když mi jejich pastor volal, že nás tahají doslova za rukáv, abychom určitě přišli a nepřislíbili návštěvu někde jinde.

Termíny pro nejbližší výjezdy do Řecka:
1. 5. až 10. 5. 2020 a 23. 10. až 1. 11. 2020.
Více info na www.nehemia.cz

Samotné Centrum péče funguje pro nedostatek dobrovolníků zatím pouze 2x v týdnu. Lidé si zde mohou odpočinout, vyprat si špinavé oblečení, vykoupat se a dostanou něco k jídlu. Jsou zde i další aktivity, ale pouze pro menší skupiny lidí. Funguje zde výuka jazyků pro uprchlíky jako jsou řečtina, angličtina a němčina, které zajišťují starší dámy, bývalé učitelky, a také kurzy šití pro ženy. Ve středu je zde také biblický kurz, který navštěvuje několik obrácených lidí z řad uprchlíků, ale ten je tajný a jen pro pozvané. My jsme měli na starost oba hlavní programy v týdnu, jejichž průběh a režii nechává koordinátorka zcela na nás. Sloužili jsme zde hudbou, veřejným svědectvím o tom, jak jsme poznali Ježíše, a osobními rozhovory s lidmi, kteří přicházeli do Centra. Hned při prvních tónech si lidé vytáhli z kapes své telefony a začali si naše chvály nahrávat. Hudba je skvělým uvolňujícím prostředkem pro navázání vztahů a myslím, že nám to šlo dobře. Mnoho lidí, kteří navštívili Centrum, mohlo slyšet evangelium Ježíše Krista z úst těch nejpovolanějších - jeho dětí, a to byl náš cíl. Často říkám, že máme prázdné ruce, že sami o sobě nejsme ničím výjimečným, ale když se necháme použít, začnou se dít zázraky, které na židličce v církvi neuvidíme. A já doufám, že připojená svědectví lidí, kteří tam se mnou byli, to dokazují.

Osloveno 600 lidí. V sobotu jsme ještě navštívili křesťanský tábor, kde jsme před naším odjezdem domů mohli znovu zahrát naše chvály pozvaným uprchlickým rodinám, které zde v horské přírodě nad Soluní trávili i s dětmi sobotní odpoledne. Několik přítomných kurdských žen se aktivně zapojilo do našich chval a společně zvesela tleskaly do rytmu a houpaly se na svých židlích. Později si samy vzaly mikrofon a zazpívaly zase nám jejich kurdské písničky. Jedna z nich nám řekla, že "doma" kdysi bývala zpěvačkou. A pak už jen objetí, loučení a slzy, které některým z nás vydržely až do Česka. Podtrženo - sečteno, za těch pár dní jsme oslovili přes 600 lidí, kteří se na své pouti s křesťanstvím a křesťanskou vírou dosud nesetkali. Vyslechli jsme mnoho zajímavých příběhů lidí, kterým možná i stačilo, že si mohou popovídat s někým, komu na nich opravdu záleží. Líbila se mi slova ředitele Centra, který zmínil jednu velikou pravdu: "Uvědomujeme si, že tu nestojíme sami za sebe nebo za řeckou církev, ale za celou církev Kristovu. Proto chceme dělat věci tak, aby se za nás nemusela církev ani Ježíš stydět.

Aby třeba později v očích těch, kterým sloužíme, nebyla církev spíše překážkou a důvodem odmítavého postoje k Ježíšově spasení. Byla by to naše prohra a odpovědnost za ztracené životy".

A co nás čeká dále? Určitě chceme i v tomto roce jezdit do Soluně pomáhat a sloužit jak v Centru, tak i na ulicích těm, kteří jsou v očích tohoto světa v pohrdání. Další plánované výjezdy jsou již v květnu a v říjnu tohoto roku. Hledáme pro tyto výjezdy ochotné lidi, kteří neváhají obětovat svůj čas, dovolenou a v neposlední řadě i své peníze, aby mohli posloužit potřebným.

Jak se můžete zapojit? V Centru je mnoho dalších potřeb, které jsem ani nezmínil, ale určitě by se nám hodili služebníci k dětem, zpěváci a hudebníci, nebo ti, kdo umí například persky či arabsky. Zapřemýšlej, zda právě ty bys mohl být tím dalším, kdo podpoří tuhle práci svou přítomností. Já jsem čekal na své židli ve sboru skoro 20 let, než jsem pochopil, že Ježíš vlastně ten samý čas čeká na mě. I když jsem měl povolání, touhu, proroctví, potvrzení a já nevím co ještě, Pán čekal na můj první krok, který jsem musel udělat já a jen já.

Přeji nám všem mnoho požehnání a odvahy pustit se v novém roce do něčeho mnohem většího, než si zatím umíme představit. Do něčeho, co nás dnes svou velikostí přesahuje, protože jen tak se může projevit Boží moc. To, co jsme schopni udělat sami z vlastních sil, nepotřebuje zázrak, ale to, na co nemáme, potřebuje Boží pomoc. Amín! ■

Práci mezi uprchlíky v Řecku můžete také podpořit finančně darem na účet 1057340/2060, v. s. 1010.

Krátká řecká retrospektiva

Vojta B.

Misijní výjezd do řecké Thessaloniky je pro mne silným, nezapomenutelným zážitkem. Jen samotný fakt, že jsem se mohl zúčastnit, je pro mne velkým svědectvím o tom, že Bůh je, je živý a dělá velké věci.

Ještě před pár lety jsem byl na ulici závislý na drogách. Lidi, kterým teď pomáhám a učím se je milovat, jsem nenáviděl. V jednu chvíli nás v Care centru sloužilo mnoho z různých koutů světa. Člověk si pak lépe uvědomuje skutečný význam slova Boží rodina. Je skvělé, kolik nových přátel mám, protože vztahy byly v mém životě vždy jen velkou neznámou. Bůh v mém životě prolomil mnoho bariér, za to jsem mu vděčný, za nový život. A už se nemohu dočkat dalšího výjezdu:) ■

Misijní práce v Řecku

Pavel Vašát

Jsem Bohu vděčný za všechno, co mám, co vlastním, čeho mohu užívat ve svém životě, ať je to dům, auto, peníze, moje kytara a spoustu dalších věcí, kterými jsem obklopen, které vlastním a dělají mi radost.

Ale když se dostane člověk do míst, kde vidí lidi, kteří nic nemají, kteří prchají ze svých zemí, aby si zachránili holý život, kteří jsou v opovržení u lidí té země, kde se právě nacházejí, je člověku smutno. Díky Bohu za církev, za lidi, kteří se svými životy hlásí k velkému poslání, které zaznělo z Ježíšových úst. Tak jsem mohl vidět i v Tesalonice, kde jsme byli na misijním výjezdu, jak lidi z místní církve v prostorách křesťanského centra pomáhají uprchlíkům v jejich potřebách. Lidi z Afghánistánu, Pákistánu, Sýrie i Íránu jsou žehnáni praktickou pomocí pro své životy. Dostávají najíst, napít, dostávají potřebné oděvy, mohou se osprchovat, nechat si vyprat prádlo, podívat se na křesťanské filmy, poslechnout si hudbu, svědectví křesťanů, krátká poselství a odpočinout si.

Svědectví o Boží moci, o Boží lásce, která je jedinou nadějí pro tento svět! Chválil jsem Pána a děkoval mu, že i já mohu být účasten práce na Jeho vinici.

Jsem Bohu vděčný za vše, co mám, co vlastním, čeho mohu užívat ve svém životě, ale tady mě přemohla radost z toho, že jsem šel po cestě Božích svědectví moci a lásky.

Žalmy 119:14 Veselím se z cesty tvých svědectví více než ze všeho jmění. ■

Největší potřeby Centra Péče o uprchlíky dle slov ředitele a koordinátorky Centra:

Naším cílem a modlitbou je, abychom měli finanční prostředky na provoz Centra 5x v týdnu.

Dále se modlíme za víc dobrovolníků a dlouhodobých dobrovolníků, kteří by sloužili v souladu s Božím záměrem.

Také se modlíme za minivan pro zásobování Centra a přepravu osob.

Příště můžete s námi vyrazit i vy!

Veronika Hasoňová

Jela jsem na misijní výjezd do Řecka a vůbec jsem nevěděla, jestli se mám těšit, co mě tam čeká. Jsem máma dvou kluků, taky učitelka a nikdy jsem na misii nebyla. Už odmala ve mně slovo misie vzbuzovalo spíš strach a vždycky jsem se bála, aby mi jednou Pán Bůh neřekl, že chce, abych byla misionářkou. :) Navíc jsem měla v poslední době různé zdravotní a hlavně psychické problémy, a tak jsem se bála i toho, co se mnou v Řecku bude, kdyby se mi něco stalo, nějak se mi přitížilo. Ale jela jsem a rozhodla jsem se, že to nechám na Bohu. Vždyť přeci jestli mě tam On chce, tak se o mě postará.

A musím říct, že tomu tak skutečně bylo. Každý den jsem si prošla většími či menšími problémy, ale mohla jsem na vlastní kůži zažít ten pocit, kdy se o vás Bůh stará a vy to víte. Najednou člověk mohl naplno prožít to, že když se stará o Boží věci a plní touhy Jeho srdce, On se zase stará o všechno ostatní.

V Care centru jsem se mohla setkat se spoustou lidí, kteří uprchli z různých zemí a hledají v Řecku pomoc. Příběh ženy, která šla sedm měsíců pěšky z Afghánistánu až do Řecka a které byly zabity obě děti, mě opravdu dostal. A byla jsem vděčná, že jsem ji mohla alespoň trošku povzbudit, že se jí možná ulevilo, když se mnou sdílela svoje trápení, a taky že jsem jí mohla říct, že ji Ježíš miluje a ví o ní.

Takových lidí je v Řecku spousta a já jsem ráda, že jsem se alespoň s některými mohla setkat, podat jim ruku, usmát se na ně, promluvit s nimi a sdílet Boží lásku a naději, která tu je i pro ně.

A také děkuji Bohu, že změnil v mém srdci postoj k misii, která pro mě přestala být strašákem a stala se součástí mého života.

PS: Někdy je těžší být misionářem ve vlastní ulici, kde žijeme, než za hranicemi, kde nás nikdo nezná. :D ■

Evangelisté v Etiopii

Jsme připraveni obětovat úplně všechno.

Miroslava Cásková

Organizace TFM má celkem 64 evangelistů a stále jí schází plná či částečná podpora pro 22 - 26 z nich. V současné době Nehemia spolu s vámi podporuje šest evangelistů. Opět jsme se mohli letos s některými z nich setkat osobně. Působí velice nesměle, nicméně jejich zápal pro ztracené je nepřehlédnutelný. Každý den dávají svůj život v sázku proto, aby se jiní dozvěděli o Kristu. Věnují se obzvláště muslimům, protože z téhož prostředí sami vyšli předtím, než Krista poznali.

Mnozí z nich však pracují v rozsáhlých oblastech a bez dopravního prostředku je celá služba nákladná a zdlouhavá. Mnozí z nich by potřebovali alespoň motorky, které by jim ušetřily čas. Všechny své peníze investují do služby, takže jim mnohokrát nezbývá na vlastní obživu. Mnohdy se s lidmi setkávají v kavárnách a restauracích, což jsou další výdaje navíc. Navazují nová přátelství a riskují své životy pro Krista.

Jeden z nich nám vyprávěl příběh šejka, který zpočátku neměl o Krista zájem. Tři dny po společném setkání se v jeho pokoji objevila neviditelná postava, která ho tlačila silou k zemi. V tu chvíli uslyšel hlas, který mu řekl: „Zavolej jméno Alma Isa, o kterém ti vyprávěl Durim.“ Jakmile vyslovil Ježíšovo jméno, tlak ustoupil a přišel pokoj. Když Durimovi vše vyprávěl, pochopil, že jej Kristus přišel zachránit. Společně se modlili a on Kristu vydal svůj život.

Prostřednictvím služby evangelistů přichází ke Kristu spousta lidí. Díky podpoře TFM již Durim oslovil mnoho muslimů a mnoho jich přišlo k Ježíši. Za poslední půlrok uvěřilo 49 mužů a 29 žen. Sám však říká: „Díky, že jste mě vytáhli z temnoty, abych mohl sloužit mnoha dalším muslimům! Často se s lidmi sdílím příběhem z 5. kapitoly Koránu, kde se hodně hovoří o Ježíši Kristu, který dokonce vzkřísil člověka z mrtvých. Je to výjimečná kapitola. Také s nimi sdílím fakt, že se Mohamed narodil v roce 578, zatímco Kristus existuje od věčnosti. To je pro ně většinou dostatečná výzva a většinou se společně modlíme. Využívám i cestu taxíkem, hovořím s řidiči a modlím se s nimi.

"Mou touhou je také proměnit komunitu lidí, ve které pracuji. Nabídnout jim nějakou konkrétní praktickou pomoc. Například chov slepic a prodej vajec. Tímto způsobem bychom mohli zaměstnat i více lidí. Nebo prostřednictvím vypěstované zeleniny bychom získali další peníze na službu muslimům. Nákupem koz bychom mohli podpořit další evangelisty, ti by si mohli přivydělávat prodejem mléka.

Bůh mnohými způsoby otvírá cestu k dalším muslimům. Díky Bohu za vaši podporu a modlitby. Vážíme si toho. Bez vás by naše služba nebyla možná! Jsme vděční, že společně můžeme pracovat na Božím díle. Prosím, vyřiďte pozdravy a naše díky všem sponzorům.“ Dodává jeden z evangelistů.

Pokud byste se i vy chtěli zapojit do podpory evangelistů v Etiopii, zde je pár aktuálních čísel, jak lze evangelistům pomoci:

Měsíční podpora jednoho evangelisty stojí v dnešní době 2 600 Kč. Motorka vyjde na 52 500 Kč a řidičský průkaz 5 300 Kč. ■

Evangelisty můžete podpořit finančně darem na účet 1057340/2060, v. s. 5201.

Vzdělávání dětí v Etiopii
Kofele a Jimma

"Díky, že přinášíte celistvou proměnu dětí v Etiopii. Společně budeme v našem úsilí pokračovat," říká koordinátor projektu Abraham.

Miroslava Cásková

Nepokoje. Letos jsme opět odjížděli do Etiopie s nadějí, že se setkáme se všemi dětmi v projektu i s jejich rodiči. Bohužel týden před naším odjezdem nastaly v zemi nenadálé politické nepokoje. Některé cesty byly zataraseny a lidé se bezhlavě zabíjeli. Politické napětí však brzy přerostlo i v náboženské rozepře. Jak ve městě Kofele, tak v Jimmě vzbouřenci napadali civilisty a zabíjeli ty, kteří nestáli na jejich straně. Podle dostupných informací zemřelo během těchto dní 80 lidí. Všechny tyto nenadálé okolnosti nám znemožnily návštěvu daných projektů. Setkali jsme se však alespoň s našimi koordinátory, kteří nás o celém chodu a programu pro děti informovali. Přivezli fotografie a s velkou vděčností přinášeli pozdravy od dětí i rodičů.

Dětem jsme přivezli české bonbóny, nakoupili jsme každé skupině pár fotbalových, ragbyových a volejbalových míčů. Koordinátorům jsme předali i vaše přání či dopisy, velkou tašku oblečení a spoustu pletených čepic, které upletly zručné ženy ze Zábřehu na M.. Vše jsme předali místním pracovníkům, kteří dárky i ostatní věci již dětem předali. Děti ze ZŠ Frýdecká v Havířově i letos poslaly vlastnoručně vyrobená přáníčka a drobné hračky.

Od ledna přibíráme dalších 30 dětí! Zájemci, kontaktujte prosím naši kancelář.

Co se týče centra v Jimmě, kam jsme loni posílali finance na nové elektrické rozvody, vodovod a klubovnu pro děti, máme dobré zprávy. Elektřina je již téměř hotová a další místnost sloužící jako klubovna pro děti také. Navíc jsou zde pro děti nové toalety a sprcha.

Děti pravidelně dostávají hygienické prostředky – dva šampony a 12 ks mýdla, školní pomůcky a aktovky. Součástí pomoci je i oblečení pro děti včetně ponožek a bot a také školní uniforma. Dále každá rodina dostává kukuřičnou mouku a olej, což má pozitivní dopad nejen na celé rodiny, ale i na celou komunitu. Děti navíc vyjíždějí na pravidelné výlety, kde mají možnost poznat nová místa Etiopie a navazují mezi sebou bližší vztahy. Nedílnou součástí projektu jsou také sportovní aktivity. Například se každoročně pro děti pořádá soutěž v ping – pongu, což děti velmi baví.

Potěšující je také, že více než polovina matek sponzorovaných dětí je zapojena do podnikatelských skupinek, kde se učí hospodařit s penězi. Díky této příležitosti již některé z nich mají malý obchod, kavárnu, pekárnu či prádelnu. Tímto způsobem si přivydělávají a zajišťují tak vlastními silami svou rodinu. Viz fotografie vlevo dole.

Dětem se věnují sociální pracovníci, kteří jim jednak pomáhají s doučováním, ale zároveň je pozitivně ovlivňují, aby se z nich jednou stali lidé, kteří se prostřednictvím své profese a nadání budou moci stát požehnáním pro svou zemi.

Díky, že i vy jste toho všeho nedílnou součástí. Vážíme si vašeho zájmu a pravidelné podpory, bez níž by tato práce ani proměna nebyly možné! ■

Děti v Kofele (v. s. 1202) a v Jimmě (v. s. 1204) můžete podpořit finančně darem na účet 1057340/2060. Měsíční podpora jednoho vychází na 500 Kč.

Kofele

Jimma

Kozí projekt
Pomoc ženám v Etiopii

Pomoc ženám přinesla neočekávaně dobré ovoce.

Miroslava Cásková

Nyní je již do této podpory zapojeno plánovaných 200 žen, každá z nich dostala kozu, o kterou se stará. Podmínkou pro získání kozy je darování vždy prvního kůzlete další chudé ženě. Proto již v této chvíli dochází k předávání dvaceti pěti prvorozených kůzlat jiným chudým ženám a dalších 57 koz je březích. Vidíme, jak celý projekt expanduje. Zanedlouho tedy už 282 žen bude mít alespoň jednu kozu. A za další rok jich bude ještě mnohem více.

Projekt má fantastický dopad na celou okolní společnost. Ženy nejenže mají možnost prodávat mléko a získat drobný přivýdělek, ale navíc dobrota, laskavá péče a ochota pomoci těmto ženám na okraji společnosti neskutečně otevřela srdce mnohým z nich. Dokonce i místní vláda udělila za tento projekt své ocenění.

V minulosti zde panovala nenávist vůči křesťanům a místní lidé již třikrát podpálili zdejší církevní budovu. Pokaždé ji však křesťané vystavěli znovu a paradoxně vždy vypadala mnohem lépe než budova předešlá. Nyní však lidé svůj pohled na křesťany mění. V návaznosti na naši pomoc zde byl loni německou Nehemií otevřen nový projekt vzdělávání dětí . Nemálo muslimských žen tak vstoupilo na půdu církve, aby své děti do vzdělávacího programu přihlásily.

Ženy se opět stávají součástí podnikatelských skupinek a proto, aby se odlišily, každou ze skupinek nazývají jinak, například: Radost, Pokoj, Naděje, Štěstí, Láska, Světlo…

Mléko zde prodávají po hrníčcích, obzvláště v období sucha, kdy potravy pro kozy není mnoho. V průměru nadojí 4 – 5 hrníčků denně. Něco použijí pro svou potřebu, zbytek prodají. Jeden hrníček mléka stojí 10 birrů (7,5 Kč). Měsíčně si tak můžou vydělat až 900 birrů.

Jedna z podnikatelských skupinek.

Zde alespoň krátké příběhy dvou z žen

Belayinesh Sekora žije se svými šesti dětmi v oblasti Arsi Zone Siraro ve městě Senbete Sinkile. Má tři dcery a tři syny a byla jednou ze čtyř manželek svého muže. Nyní je však rozvedená. Stále bojovali s chudobou. Aktuálně se musí sama postarat o své děti a nemá podporu ani manžela ani nikoho dalšího z rodiny. Žije ve starém a polorozpadlém domě. Stálou práci nemá, příležitostně smaží indžeru v několika restauracích nebo zametá mouku ve mlýně. Občas jí vypomáhali alespoň sousedé. Proto jsme ji do našeho projektu vybrali. Nyní má kozu a je také součástí podnikatelských skupinek. Scházejí se pravidelně jednou týdně a každý spoří 5 birrů do společného fondu. V každé skupině je 10 lidí.

Mulu Senkiko jsme také vybrali do našeho projektu, protože její rodina se nachází ve velké finanční tísni. Mají s manželem pět dětí a šesté je na cestě. Příležitostně si přivydělává praním oblečení. Její manžel také nemá stálou práci. Společně žijí v hliněné chatrči. Mulu jsme tedy darovali jednu kozu a dali naději na lepší budoucnost.

všem, kteří se zapojili pomoci ženám ve městě Senbete Sinkile. Praktická pomoc přinesla velkou změnu do uzavřené a nepřístupné společnosti. Mnohým ženám dodala naději, radost a chuť do života. Pomáhat má smysl!

Pokud byste se chtěli také do projektu zapojit, prosím, použijte č. ú. 1057340/2060, v. s. 1007. Cena jedné kozy je 1500 Kč. ■

Mezi Masaji

Leoš Cásek

Masajové. Polonomádský kmen nilotského původu, jehož kořeny sahají dle jejich tradice až do dob starého Egypta. Po dlouhém cestování se usadili mezi Kilimandžárem a horou Mount Kenya, tedy v dnešní severní Tanzanii a jihozápadní Keni.

Masajové mluví jazykem Maa, který spadá do nilsko-saharské jazykové skupiny. Jsou to lidé hnědé pleti s příměsí hamitské a snad i semitské krve.

Celková populace je odhadována na necelé 2 miliony, přičemž zhruba 800 tisíc jich žije v Tanzanii a zbylá část pak v Keni. Až do dnešních dnů je předchází pověst nespoutaných bojovníků, kteří si striktně zachovávají původní způsob života, který v mnohém připomíná původní život amerických Indiánů.

Součástí života Masajů jsou nejrůznější tradice, za ty nejdůležitější jsou považovány obřad před obřízkou, obřízka a manželství. Existují i obřady pro mladší chlapce a dívky Eudoto/Enkigerunoto oo-inkiyiaa- propichování ušních lalůčků.

Muži však hrají v tomto kmeni nejdůležitější roli. Zhruba ve 14 letech jsou chlapci zařazeni mezi muže a nutnou podmínkou je zmíněná obřízka.

Hlavním zdrojem obživy je dobytek, o který se starají muži, a ženy pečují o děti, zajišťují chod vesnice a dokonce staví i domy. Tradičním nápojem Masajů je saroi, směs krve a mléka.

Naproti tomu všemu jsou jejich tradice spojené i s mnoha zvyky, které toto etnikum ničí a často i zabíjejí. Předem domluvené sňatky, ženská obřízka, čarodějnictví, rituální vraždy. Žena může být prodána za několik krav, a to dokonce už jako nenarozené dítě. Potkáváte zde běžně třináct až čtrnáctileté dívky, které už vychovávají vlastní děti. Každý válečník ve vesnici má právo spát s jakoukoliv ženou, a to bez ohledu, zda je vdaná či nikoliv. Stačí zabodnout svůj oštěp před chatrč, kde "vyvolená" žije, a toto je neklamným znamením i pro jejího muže, že dnes není doma vítán…

"Náš národ se řítí do záhuby, naše tradice nás zabíjejí."

Tímto způsobem se pak nezadržitelně šíří virus HIV, který je smrtící hrozbou.

Naděje pro ztracené. Před více než dvaceti lety cestoval náš přítel Werner Drotleff (misionář německé AVC/Nehemia) autem Masajskou stepí v Tanzanii. Shodou okolností zapadl do bláta a potřeboval pomoc. Zanedlouho se objevila skupinka Masajů, kteří mu pomohli vyváznout. Při loučení ho jeden ze starších mužů požádal o pomoc se slovy: "Náš národ se řítí do záhuby, naše tradice nás zabíjejí, potřebujeme lepší budoucnost pro naše děti. Prosím, pomozte nám se vzděláním pro naše děti!"

Od té doby uplynulo mnoho času a mnohé věci se daly do pohybu. Dnes je na stejném místě škola a mateřská školka pro 600 masajských dětí, které mají možnost nejen získat vzdělání, ale vidět naději, že nemusí žít devastujícím způsobem života.

Nikdo jim však nechce brát jejich masajskou identitu, ale především ukázat, že je možné žít lépe a že Bůh je odpovědí na jejich bolesti.

Česká Nehemia. Již 11 let jsme součástí této práce. Máme možnost malým dílem vstupovat do života 50 masajských dětí, tím že hradíme jejich vzdělání. V uplynulých letech jsme na pomoc také vyslali několik pracovních týmů, které pomáhaly budovat místní školu, ale také zázemí celé misijní stanice.

Pomoc pro místní školu. V roce 2019 jsme pomohli s nákupem auta, o které naši spolupracovníci přišli při nehodě, částkou 13 000 Eur. Po loňské cestě do země Masajů jsme do ČR přivezli výzvu v podobě potravinové pomoci. Na konci roku jsme vyhlásili Vánoční sbírku pro masajské děti.

V loňském roce byla totiž vlivem sucha úroda o cca 50% nižší, tím pádem se škola potýká s kritickým nedostatkem potravin. Mnohé děti musí často urazit pěšky až 8 kilometrů, aby se dostaly do školy. Přicházejí hladové a vyčerpané a bez jídla se nedokážou ani soustředit na vyučování. Z úsporných důvodů děti momentálně dostávají jídlo jen dvakrát týdně.

Roční rozpočet na stravování všech 600 dětí je 240 000 Kč, roční náklady pro jedno dítě tedy vychází na 400 Kč.

Potřeba pracovního týmu. V letošním roce je třeba stavět další dvě třídy a ošetřovnu. Jsme znovu připraveni poslat minimálně jeden pracovní tým.

Ano, potřeb je velká spousta a pravděpodobně po naplnění těchto aktuálních, přijdou další… Ale jsme rádi, že Češi můžou měnit lidské životy uprostřed masajské stepi v Tanzanii, takřka uprostřed země nikoho. Doprostřed vší té beznaděje přinášet Toho, kdo dává naději věčnou. ■

Pomoci masajským dětem můžete prostřednictvím č. účtu 1057340/2060, v. s. 1203.

Vodovod pro čínskou vesnici

Eugene Bach

Před čtyřmi lety jsme začali pracovat a působit v malé odlehlé vesnici na západě Číny. Jedním z takových míst je právě i nepatrná vesnička v horách. Naší touhou bylo těmto lidem pomoci a zároveň s nimi sdílet evangelium.

Měl jsem naději, že tuto vesnici v září 2019 osobně navštívím, nicméně Čína vydala nový zákon, že žádná humanitární organizace nemá nyní do odlehlých chudých oblastí země přístup. Nevím, jak dlouho tento zákon bude trvat, ale nyní mám alespoň zprávy našich místních pracovníků o tom, jak celý projekt pokračuje.

Nejnovější zprávy jsou, že poprvé v historii lidé v této vesnici mají čistou vodu. Žije zde zhruba 100 lidí, to je 23 – 25 rodin, což není mnoho. Dříve zde často bojovali s úplavicí, kterou měli z kontaminované vody, a vzhledem k tomu, že v blízkosti není žádná klinika, byl to velký problém. Přestože nejbližším zdrojem vody byla čistší voda z řeky, která byla asi 1 km daleko, většina lidí stejně nabírala a pila vodu špinavou a kontaminovanou. Zde jsme proto vybudovali čtyři betonové cisterny shromažďující pramenitou vodu z hor. Tři z nich jsou o obsahu 20 m3 a jedna je 50 m3. A ty jsou umístěny zhruba 1 km od vesnice. Jsou navzájem propojené, takže když náhodou dojde ke znečištění jedné z nich, lze čerpat vodu z jiné cisterny, zatímco špinavou vyčistíme a vydesinfikujeme a zásoba pitné vody tak není ohrožena. PVC trubkami vodu rozvádíme do všech domovů, takže každý má nyní doma kohoutek s čistou vodou.

Vodní projekt byl tedy v této vesnici dokončen již v první polovině loňského roku a vše zdárně funguje.

Pomoc poskytnutá místním obyvatelům otevřela dveře humanitárním pracovníkům, kteří se nyní s vesničany mohli sdílet s dobrou zprávou, kterou již slyšeli v této vesnici všichni.

Čína má stále 5 000 nezasažených národnostních skupin a více než 4 000 z nich žije na západě Číny. ■

Projekt vodovod, v. s. 1302, můžete finančně podpořit darem na účet 1057340/2060.

Moje první cesta **do Afriky**

Zuzka jela do Afriky, aby zjistila, zda Tanzanie není jedna z destinací, kde by v budoucnu mohla pracovat.

Zuzana Sedláčková

Od 28. 10. do 14. 11. 2019 jsem se zúčastnila cesty do Etiopie a Tanzanie, kde jsem mohla spolu s pracovníky Nehemie navštívit místa, v nichž podporujeme školy, dětské domovy, svépomocné podnikatelské skupinky žen, evangelisty, sirotčince, kozí farmy atd.

Bezpečnost v Etiopii? Asi pět dní před naším odletem se výrazně změnila bezpečnostní situace v Etiopii, a proto jsme se prvních osm dní nedostali mimo hlavní město Addis Ababa, a novinky z etiopských projektů tak mohli pouze slyšet převyprávěné od koordinátorů, pastorů, evangelistů či dalších místních křesťanů, kteří za námi do hlavního města navzdory nebezpečí přijeli.

V Tanzanii jsme strávili následujících devět dní. Jednak jsme mohli krátce pobýt v Dar es Salaamu, ale hlavně jsme strávili více dní v Kemondu ve škole a v sirotčinci fungujícím podobně jako české S.O.S. vesničky, a pak dva dny v Masajské stepi – též ve škole, s místními ženami v jejich vesnici a s misionáři z německé AVC/ Nehemia, jež zde pracují.

Střípky z africké cesty - Etiopie. Po získání víz v Addis Ababa opouštíme letiště a čekáme na našeho průvodce bratra Neriho.

Vidíme více vojáků se zbraněmi. Je znát napětí v zemi dané nedávnou střelbou a umíráním mnoha lidí, separatistickými tendencemi jedné z majoritních etnických skupin Oromo, nespokojeností některých obyvatel. Všude je patrná velká chudoba..

Premiér Etiopie je znovuzrozený křesťan, dostal letos Nobelovu cenu za mír (za vyřešení konfliktu mezi Etiopií a Eritreou). Nechal vybudovat Ethiopian Unity Park věnovaný historii Etiopie, fauně a flóře, národním zvykům, panovnickým dynastiím, a to aby povzbudil a pozvedl povědomí Etiopanů o jejich vlastní hodnotě, jelikož se i v kontextu Afriky velmi podceňují.

V hlavním městě je zřetelný mix kultur – potkáváme Etiopany z nejrůznějších zdejších etnických skupin. Setkáváme se i s bohatými lidmi, i s bezdomovci spícími na ulici (i za bílého dne), s lidmi v kvádrech i s žebrajícími dětmi. Mnoho kontrastů...

Křesťané si jsou vědomi toho, že nevědí dne ani hodiny a že zítra mohou být mrtví. Mnozí, kteří se obrátili ke Kristu z jiného náboženství, platí vysoké oběti.

Slum Lideta, kde pracují křesťané mezi HIV pozitivními lidmi a velmi chudými – místo, kde mohou ženy i děti slyšet o Kristu a zapojit se do malých podnikatelských skupinek. Pracuje tady Abraham, jenž sám vyrůstal jako jedno z dětí podpořených zahraničními dárci a křesťany (viz jeho svědectví v jednom z minulých čísel Nehemie).

Střípky z Tanzanie. Při vstupu do Tanzanie nám na letišti scanují i otisky všech prstů, fotí nás, platíme víza a pak se vydáváme k Wernerovi a Regině Drottlefovým, kteří zde skoro celý život pracovali jako misionáři a nyní jsou již v důchodovém věku.

TANZANIE

U Indického oceánu v Dar es Salaamu se po více než týdnu můžeme pořádně nadýchat vlhkého a voňavého vzduchu bez prachu. Ovšem teplota je tu kolem 35 stupňů Celsia.

Budíček ve 3.55 a cesta na letiště, odkud se vydáváme do Bukoby a do sirotčince Bethany Kemondo Children´ s Center v Kemondu, kde kdysi dlouhou dobu pracovala jako misionářka Katka Žurková (a doteď tam na ni mnoho lidí s láskou vzpomíná).

Hurá, v Tanzánii už lze aspoň základně komunikovat ve svahilštině. Jsem nadšená, protože i těch pár vět, jež jsem se za 4 měsíce studia mohla naučit, staví mosty k lidem a otevírá srdce.

Během dní v Kemondu vidíme školu, jednotlivé domy z dětského centra, dílny, kde se někteří mohou vyučit základním dovednostem, máme možnost rozhovorů s dětmi i s některými učiteli a maminkami, slyšíme silné příběhy některých rodin či dětí.

Můžeme se seznámit s některými problémy místního školství (např. nedostatek motivovaných učitelů, problémy s tím, že se vzdělání už od MŠ platí, a pokud jsou rodiny chudé, v lepších případech chodí do školy jen nejstarší dítě, frontální výuka – někdy i v počtech 84 žáků ve třídě na jednoho učitele, nedostatek učebních pomůcek, problematika s porozuměním jazyka

Sponzorské dary Čechů jsou moc důležité, potřeb je mnoho a za nevelkou částku v Kč lze někdy doslova udělat v Africe divy... Vede to k úvaze, jak moudře/ nemoudře spravujeme své finance a to bohatství, které od Hospodina ve střední Evropě máme.

Poslední dva dny trávíme v Masajské stepi – cca necelé tři hodiny od města ARUSHA. Příroda jiná, ne tolik zelená, ale krásná – vidíme stáda zeber, pakoňů hřivnatých, antilopy, hlodavce, ale také všudypřítomná stáda krav s Masaji.

Škola v Loltepes, což znamená místo bez vody, je pro 150 dětí, MŠ (jsou ve dvou! třídách) a cca 450 dětí z prvního stupně (6 tříd). Některé chodí každé ráno i osm kilometrů stepí, aby se do školy dostaly.

Překvapuje mě, že v masajské škole i to, co říkám svahilsky, tlumočník překládá, děti většinou mluví jen masajsky.

Opět vyprávíme o České republice a zvlášť Miri má hezká slova povzbuzení a motivace pro jednotlivé třídy.

Odpolední návštěva masajské vesnice Boma a tradičních chýší, čas mezi dětmi a ženami a také mezi kozami a ovcemi při podvečerním zahánění do ohrad je speciální a nezapomenutelný.

Večer společný táborák s dětmi a večeře u ohně, také evangelizační slovo, zpěv dětí a zvonění kravských zvonců.

Na všech místech potěšily dárky z České republiky. Děkujeme ochotným dárcům!

Když se mne hned po návratu někdo zeptal, jaký je můj největší zážitek z Afriky, tak to, že tam Pán Bůh ke mně konkrétně mluvil a že to nebyla ojedinělá cesta, ale že vím, že se tam vrátím a budu pracovat v Masajské stepi. O tom víc někdy příště.

Děkuji za veškerou dosavadní modlitební, finanční i praktickou podporu.Mungu akubariki! Bůh vám žehnej. ■

(redakčně zkráceno, celý článek na www.nehemia.cz)

Projekty Nehemia a variabilní symboly:

Platby v ČR (účty bez bankovních poplatků):
Citfin Praha • číslo účtu: 1057340/2060
(Možnost zasílat dary i v jiných měnách než jen v CZK.)
ČSOB Havířov • číslo účtu: 100113352/0300

1000	**HUMANITÁRNÍ PROJEKTY**
1001	Fond náhlé pomoci
1002	Irák - pomoc Jezídům
1003	Lékařská pomoc dětem
1004	Perské Bible - Írán
1009	Ukrajina – uprchlíci
1010	Pomoc uprchlíkům - obecný
1101	Kavkaz – kráva do každé rodiny
1120	Ukrajina – dětské domovy
1202	Děti Etiopie – Kofele
1203	Děti Tanzanie – Masajové
1204	Děti Etiopie – Jimma
1301	Severní Korea – pekárna
1302	Čína - vodovod
1303	Čína - humanitární pracovníci
2000	**MISIONÁŘI**
2101	Chorvatsko – Václav Bednář
2102	David Symon
2103	Moldavsko - práce s dětmi
2301	Asie - Vretonkovi
2302	Misijní práce mezi persky mluvícími lidmi
2303	Wojnarovi
2304	Jaro Féneš
2305	Felagund - misie ve Střední Asii
2307	Eliška - jižní Asie
2308	MP - arabský poloostrov
2501	Thomas a Marcela Hemphilovi
3000	**PROJEKTY PRAKTICKÉ POMOCI**
3205	Pracovní výjezd na Sibiř
3301	Izrael – obnova lesů na Karmelu
4000	**ROZVOJ KRÁTKODOBÉ MISIE**
5000	**PODPORA NÁR. CÍRKVÍ A PASTORŮ**
5101	Ukrajina – pastor Pavel Golub
5102	Ukrajina – podpora romských pastorů
5103	Ukrajina – pastor Konstantin Melnik
5104	Ukrajina - Doněcká oblast
5201	Etiopie – evangelisté TFM
5202	Etiopie – farma
5203	Etiopie – Bible
5301	Čína – Bible pro Čínu
5302	Jakutsko – Ilja a Aňa
6000	**SPRÁVA PROJEKTŮ A PROVOZ ORGAN.**
6004	Neurčené dary
6410	Mzdy a dotace na mzdy
8000	**SERVISNÍ PODPORA MISIE**
8104	Vzdělávací kurzy a akce
8201	Časopis Nehemia INFO

Sponzor:
QUANTSOLIDUM
www.quantumsolidum.cz

Redaktor Miroslava Cásková
Korektury Břetislav Dršťák
Adresa redakce Nehemia Info, Selská 29, 736 01 Havířov-Bludovice, Česká republika
Telefon 595 173 715, 703 438 026
E-mail office@nehemia.cz
Web www.nehemia.cz
Facebook facebook.com/NehemiaCZ

Situace, které lidem obrátily život naruby.

Váš Bůh mi nikdy nepomohl

Příběhy z misie

V Číně jsou tři hlavní muslimské jazykové skupiny, které patří k nejméně zasaženým národnostním skupinám. Proto jsme se rozhodli za jeden z nich intenzivně modlit. K modlitbám jsme se sešli v jednom zapadlém obchodě. V tu chvíli šla kolem obchodu jedna muslimka, která měla čtyři děti a manžela umírajícího na rakovinu. Za jeho uzdravení utratili společně veškeré peníze. Neměla ani na jídlo pro děti, přišla o práci a přemýšlela o tom, že spáchá sebevraždu. Najednou u obchodu uslyšela píseň v jazyku, kterému nerozuměla a začala plakat. Vešla dovnitř a misionářům vyprávěla svůj životní příběh. Po modlitbách šli spolupracovníci navštívit celou její rodinu a manžela, který byl oddaným muslimem. Když se za něj pomodlili, byl okamžitě uzdraven. Ve stejnou chvíli padl muž na kolena a svůj život vydal Kristu. Celá jeho rodina uvěřila a obrátila se ke Kristu. Zpráva o jejich obrácení se však brzy dostala do mešity, a tak zanedlouho k nim domů přispěchali muslimští vedoucí v čele se samotným imámem. Jakmile vešli dovnitř, nutili manžela: „Musíš zapřít Krista! Pokud to neuděláš, budeme mučit tvou rodinu a tvůj dům spálíme!“

Manžel chvíli stál a přemýšlel. A pak vedoucím odpověděl: „Byl jsem mnoho let nemocný, neměli jsme žádné peníze, naše rodina byla rozbitá. Neměli jsme žádné jídlo, ale kde jste byli vy? Ani jednou jste mě nepřišli navštívit. Nikdy jste nám nenabídli finanční pomoc, a to se známe tolik let! Ale křesťané, které jsem nikdy nepotkal, přišli k nám domů a pomohli celé mé rodině. Ale vy až teď, když už jsem zdravý, mám peníze, máme jídlo, přicházíte do mého domu? Roky jsem se modlil k vašemu Bohu, který mi nikdy nepomohl. Proto já i moje rodina Ježíše nikdy nezapřeme!“

Po chvíli ticha všichni muslimové usoudili, že má muž pravdu a začali se z domu vytrácet a nakonec odešel i samotný imám.

Život téhle rodiny se změnil právě díky podpoře české Nehemie. A podobných příběhů je mnohem více. V Číně přichází ke Kristu každý den až 30 000 lidí, což znamená, že se jedná stále o jedno z největších probuzení na světě. ■